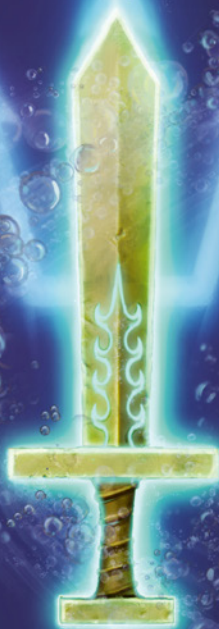

New York Times bestsellerszerző

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON
FÉLVÉR AKTÁK

FÉLIG FIÚ. FÉLIG ISTEN. MINDEN ÍZÉBEN HŐS.
ΠΑΓΥ ΗΘΣΟΚ, ΛΕΓΕΠΔΑΣ ΚΑΛΑΠΔΟΚ!

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON

FÉLVÉR AKTÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

TARTALOMJEGYZÉK

Levél a Félvér Táborból	9
<i>Percy Jackson és az ellopott székér</i>	11
<i>Percy Jackson és a bronzsárkány</i>	33
Interjú Connor és Travis Elleloppal, Hermész fiaival. . .	60
Interjú Clarisse La Rue-val, Árész lányával	62
Interjú Annabeth Chase-szel, Athéné lányával.	64
Interjú Grover Underwooddal, a szatírral	67
Interjú Percy Jacksonnal, Poszeidón fiával	69
A Félvér Tábor térképe	74
Annabeth Chase tábori ládája.	76
<i>Percy Jackson és Hádész kardja</i>	79
Olimposzi keresztrejtvény	122
Olimposzi szókereső	124
A tizenkét olimposzi isten +2	126
A rejtvények megoldásai	129

Kedves Ifjú Félisten!

Ha ezt a könyvet olvasod, sajnós rossz hírem van. Nagy veszélyek leselkednek rád.

Talán már te is tudod, hogy nem egyszerű földi halandó vagy. Ez a könyv arra hivatott, hogy betekintést nyújtson a félistenek világába, ami egy átlagos embergyereknek sohasem adatik meg. A Félvér Tábor vezető írnokeként remélem, hogy a könyvben található szigorúan titkos tippek és információk segítségével sikeresen túléled a kiképzést.

A *Félvér aktákban* Percy Jackson három legveszélyesebb kalandjáról olvashatsz, amelyek közül eddig még egyet sem vetettek papírra. Megtudhatod, hogyan találkozott Percy Árész halhatatlan és szörnyűséges fiaival. A bronzsárkányról is lehull a lepel, akit sokáig csak legendának hittek a Félvér Táborban. És az is kiderül, milyen új titkos fegyverre tett szert Hádész, és mivel vették rá Percy-t, hogy ha akaratlanul is, de segédkezzen a megalkotásában. Ezek a történetek nem a riogatás szándékával íródtak, de tudnod kell, milyen veszélyeket rejteget a hősök élete.

Kheirón arra is engedélyt adott, hogy a legjelesebb táborlakókkal – többek között Percy Jacksonnal, Annabeth Chase-szel és Grover Underwooddal – készült bizalmas interjúkat is megosszam veled. Ne feledd, hogy ezek az interjúk a legszigorúbb titoktartás

mellett készültek. Ha illetéktelenekkel osztod meg őket, Clarisse-szal meg az elektromos lándzsájával gyűlik meg a bajod. Hidd el, nem örülnél neki!

Végezetül mellékeltem néhány rajzot, hogy segítsék az eligazodásban. Több táborlakó portréját is megtalálod köztük, hogy könnyebben felismerd őket, amikor személyesen találkozol velük. Annabeth Chase megengedte, hogy lemásoljuk a táboriládáját, hogy lásd, mit vigyél magaddal az első nyárra. A táborról is készítettem egy térképet, nehogy eltévedj és egy szörny gyomrában végezd.

Tanulmányozd át alaposan a következő oldalakat, hiszen a kaland még csak most kezdődik. Az istenek legyenek veled, ifjú félvér!

Üdvözlettel:

Rick Riordan

Rick Riordan
vezető írnok, Félvér Tábor

PERCY
JACKSON

ÉS AZ

ELLOPOTT SZEKÉR

Az ötödik órán (kémia) ültem, amikor a következő zajokat hallottam odakintről:

VŰŰŰŰŰ! AU! VÍÍÍÍÍ!

– HÉ!

Mintha veszett szárnyasok támadtak volna valakire. Voltam már hasonló helyzetben, szóval tudom, milyen az. A jelek szerint rajtam kívül senki sem figyelt fel a ribillióra. Laborgyakorlaton voltunk, és nagy volt a hangzavar, szóval feltűnés nélkül kikukkanthattam az ablakon, miközben úgy tettem, mintha a főzőpoharamat öblíteném ki.

Igen, egy lány állt a sikátorban, kivont karddal a kezében. Colos volt, mint egy kosaras, barna haja szanaszét állt, farmert, katonai bakancsot és farmerdzsekit viselt. Épp egy csapat holló nagyságú fekete madarat csépelet. Több helyen is tollak álltak ki a ruhájából. A bal szeme fölött vérző seb éktelenkedett. Az egyik madár a szemem látára lőtt ki egy tollat, ami nyílveszőként fúródott a lány vállába, mire az káromkodva suhintott felé a kardjával, de elvétette a célt.

Sajnos felismertem a lányt. Clarisse volt az, régi ellenségem a félistenek táborából. Clarisse egész évben a Félvér

Táborban lakik. Gőzöm sem volt, mit kereshet az Upper East Side-on egy átlagos tanítási nap kellős közepén, de szemlátomást bajban volt. Az utolsókat rúgta.

Megléptem azt, amit ebben a helyzetben a legjobbnak gondoltam.

– Mrs. White – kérdeztem –, kimehetek a mosdóba? Mindjárt hányok.

A tanárok nálatok is folyton arról papolnak, hogy a *kérem* a varázsszó? Hát rohadtul nem! A varázsszó a *hányok*. Ez a leghatékonyabb módszer, amivel ellóghatsz az óráról.

– Menj! – vakkantotta Mrs. White.

Kirohantam az ajtón, és letéptem magamról a védőszemüveget, a kesztyűt meg a kötényt. Előkaptam a legjobb fegyveremet: az Árapály nevű golyóstollamat.

Senki sem állított meg a folyosón. A tornatermen át hagytam el az épületet. Amikor odaértem a sikátorhoz, láttam, hogy Clarisse fonák ütéssel csap le egy sátáni madarat, mintha csak teniszezne. A madár visítva süvített hátra, aztán nagyot nyekkent a téglafalon, és a szemeteskukába csúszott. De még így is legalább egy tucat madár nyüzsgött Clarisse körül.

– Clarisse! – kiáltottam.

Clarisse elképedve meredt rám.

– Percy? Hát te mit keresel...

Egy sor tollas nyílvesző szakította félbe; elzúgtak a feje fölött, és a falba fúródtak.

– Ebbe a suliba járok – közöltem vele.

– Ez az én formám! – morogta Clarisse, de a harci helyzet miatt nem sok ideje maradt a nyavalygásra.

Levettem a kupakot a tollamról, ami egy méter hosszú bronzkarddá változott, és én is beszálltam a küzdelembe: kaszabolni kezdtem a madarakat, a pengémmel terelve el a tollnyilaikat. Clarisse és én addig ütöttük-vágtuk a madarakat, mígnem az összes tollkupacként hevert a földön.

Mind a ketten hangosan ziháltunk. Összeszedtem néhány karcolást, de amúgy nem esett bajom. Kihúztam egy tollnyilat a karomból. Nem ment mélyre. Hacsak nem mérgezett, nem kell aggódnom, gondoltam magamban. Egy zacskó ambróziát vettem ki a kabátzsebemből – mindig tartok magamnál valamennyit vészhelyzet esetére –, kettétörtem egy darabot, és megkínáltam vele Clarisse-t.

– Nincs szükségem a segítségedre – dűnnyögte, de azért elfogadta az ambróziát.

Lenyeltünk néhány falatot, de nem túl sokat, mivel az istenek eledele könnyen hamuvá égethet, ha túl sokat eszel belőle. Gondolom, ezért nem látni annyi kövér istent. Pillanatok alatt eltűntek rólunk a sebek és a zúzódások.

Clarisse eltette a kardját, és leporolta a farmerdzsekijét.

– Hát akkor... szia!

– Várj! – kiáltottam utána. – Nem léphetsz le csak úgy!

– Dehogynem.

– Mi történt? Miért jöttél el a táborból? Miért üldöztek a madarak?

Clarisse meglökött, vagy legalábbis próbált meglökni. De már minden trükkjét ismerem. Majdnem hasra esett, amikor kitértem az útjából.

– Gyerünk! – förmedtem rá. – Majdnem kinyiffantál a sulimban. Magyarázattal tartozol.

– Nem!

– Hadd segítsek!

Clarisse reszketve szívta be a levegőt. Az volt az érzésem, hogy szíve szerint leütne, ugyanakkor kétségbeesés sugárzott a szeméből, mintha nagy bajban lenne.

– A testvéreim – mondta végül. – Szanaszét aláznak.

– Ó! – feleltem, bár kicsit sem lepődtem meg. Clarisse-nak rengeteg testvére van a Félvér Táborban. Halálra szekálják egymást. Ami érthető, hiszen a háború istene, Árész fiai és lányai. – De kicsoda? Sherman? Mark?

– Nem – válaszolta Clarisse, és olyan félelem áradt a hangjából, ami egyáltalán nem volt jellemző rá. – A halhatatlan testvéreim. Phobosz és Deimosz.

Kiültünk a parkba, és Clarisse mindent elmesélt. Nem igazán akartam visszamenni a suliba. Mrs. White nyilván azt hitte, hogy a védőnő hazaküldött, és a hatodik óra amúgy is technika volt. Mr. Bell soha nem írta be a hiányzókat.

– Akkor vegyük át még egyszer! – mondtam. – Elkötötted apád verdáját, és most nincs meg.

– Ez nem közönséges verda – morogta Clarisse. – Ha nem harci szekér! És ő mondta, hogy vigyem el. Izé... próbaképpen. Napnyugtakor vissza kell vinnem. De...

– A testvéreid kilopták alólad a kocsit.

– A szekeret – javított ki Clarisse. – Ők az állandó szekérhajtói. És nem nézik jó szemmel, ha más vezet. Úgyhogy ellopták tőlem a szekeret, és elüldöztek a hülye nyilazós madaraikkal.

– Apád kiskedvencei?

Clarisse szomorúan bólintott.

– Ők őrzik a templomát. Ha nem találom meg a szekeret...

Láttam rajta, hogy nagyon ki van borulva. Együttéreztem vele. Tudtam, miket művel Árész, amikor kikel magából. Nem szép látvány. Ha Clarisse kudarcot vall, az apja csúnyán megbünteti. *Nagyon* csúnyán.

– Segítek neked – mondtam.

Clarisse rosszállóan nézett rám.

– De miért? Nem vagyunk barátok.

Ebben igaza volt. Clarisse ott tett keresztbe nekem, ahol tudott, mégsem hagyhattam, hogy Árész péppé verje. Épp azon tűnődtem, hogyan magyarázzam meg neki a dolgot, amikor hangokat hallottam.

– Nézzenek oda! Csak nem bőg?

Egy tizenéves srác támaszkodott a telefonpóznának. Szakadt farmert, fekete pólót és bőrdzsekit viselt, a haját kalózkendővel fogta hátra. Egy kés volt az övébe szúrva. A szeme lángvörösen égett.

– Phobosz! – Clarisse ökölbe szorította a kezét. – Hol a szekér, te vadbarom?

– Te vesztetted el – felelte a srác csúfondárosan. – Honnan tudjam?

– Te kis...

Clarisse előrántotta a kardját, és támadásba lendült, Phobosz viszont azonnal köddé vált, és a penge a telefonpóznába fúródott.

Phobosz már a padon ült, közvetlenül mellettem. Nevetett, de amikor a torkának szegeztem Árapály hegyét, abbahagyta.

– Add elő a szekeret – mondtam neki –, különben méregbe gurulok!

Phobosz gúnyosan vigyorgott, és megpróbált keménynek látszani, már amennyire ez lehetséges, amikor kést szorítanak a nyakadhoz.

– Ő a pasid, Clarisse? Mi van, egyedül nem bírsz el velünk?

– Ő nem a pasim! – Clarisse kifeszette a kardját a telefonpóznából. – Még csak nem is a haverom. Ő Percy Jackson.

Phobosz arkifejezése némileg megváltozott. Meglepettnek tűnt, sőt kissé idegesnek.

– Poszeidón fia? Az, amelyik feldühítette apát? Gratulálok, Clarisse! Az esküdt ellenségünkkel bratyzol?

– Nem bratyzok veled!

Phobosz szeme élénkvörösen izzott.

Clarisse felsikoltott. Úgy csapkodott a karjával, mintha láthatatlan bogarak támadták volna meg.

– Könyörgök, ne!

– Mit művelsz vele? – kérdeztem harciasan.

Clarisse kihátrált az utcára, és vadul lóbálta a kardját.

– Állj már le! – förmedtem rá Phoboszra.

Még erősebben a nyakának szegeztem a kardomat, ő azonban eltűnt, és amikor újból megjelent, megint a telefonpóznánál állt.

– Csigavér, Jackson! – mondta. – Én csak megmutatom neki, mitől fél.

A szeméből eltűnt a csillogás.

Clarisse lihegve rogyott össze.

– Te görény! – zihálta. – Mindjárt... mindjárt elkaplak!

Phobosz felém fordult.

– Hát te, Percy Jackson? Te mitől félsz? Nyugi, úgyis ki-derítem! Én sosem tévedek.

– Add vissza a szekeret! – Igyekeztem higgadtan beszélni. – Egyszer már legyőztem apádat. Nem félek tőletek.

Phobosz felnevetett.

– Nincs mitől félni, csak magától a félelemtől. Így szól a mondás, nem igaz? Hát akkor elárulok neked egy aprócska titkot, félvér. Én vagyok a félelem. Ha a szekeret akarod, gyere, és vedd el! A víz túloldalán van. Ahol az icipici vadak legelésznek. Ahonnan te is származol.

Azzal csettintett egyet, és eltűnt a sárga párafüggönyben.

Meg kell mondanom, sok utálatos isteni leszármazottal és szörnyel találkoztam már, de eddig Phobosz volt a csúcs. Nem csípem a zsarnokokat. A suliban sosem számítottam menő arcnak, ezért életem legnagyobb részében mindenféle suttyókkal hadakoztam, akik megpróbáltak megfélemlíteni engem és a barátaimat. Miután Phobosz kiröhögött, és egyetlen pillantásával térdre kényszerítette Clarisse-t... megérdemelte, hogy megleckéztessem.

Felsegítettem Clarisse-t. Izzadságcseppek gyöngyöztek az arcán.

– Na, most már elfogadod a segítségemet? – kérdeztem tőle.

Metróra szálltunk, és nagyon vigyáztunk, nehogy megint ránk támadjanak, de senki sem abajgatott minket. Útközben Clarisse Phoboszról és Deimoszról mesélt nekem.

– Másodrendű istenek – magyarázta. – Phobosz a félelem. Deimosz a rettegés.

– Mi a különbség?

Clarisse a homlokát ráncolta.

– Deimosz nagyobb és csúnyább. Egész tömegeket képes halálra rémíteni. Phobosz alattomosabb. Beférkőzik a fejedbe.

– Innen ered a *fóbia* szó?

– Igen – morogta Clarisse. – Erre nagyon büszke. Az összes fóbiát róla nevezték el. Akkora tahó!

– És a bátyáid miért nem engedik, hogy te hajtsd a szekeret?

– Ez egy rituálé, amiben elvileg csak Árész fiúgyerekei vehetnek részt, amikor betöltik a tizenötöt. Hosszú idő óta én vagyok az első lány, akinek megadatott a lehetőség.

– Jó neked.

– Ezt mondd Phobosznak és Deimosznak! Utálnak engem. Vissza kell vinnem a szekeret a templomba.

– Hol van az a templom?

– A 86-os mólónál. Az Intrepid Múzeumban.

– Aha!

Most, hogy jobban belegondoltam, a dolog teljesen kézenfekvőnek tűnt. Még nem jártam a kiszuperált repülőgép-anyahajón, de tudtam, hogy katonai múzeumként használják. Nyilván hemzsegnek ott a fegyverek, bombák

és egyéb veszélyes játékszerek. Mintha kifejezetten a háború istenének találták volna ki.

– Úgy négy óránk lehet napnyugtáig – találgattam. – Annyi pont elég is, már ha sikerül megtalálnunk a szekeret.

– Phobosz azt mondta, hogy „a víz túloldalán” van. De hát egy szigeten vagyunk, Zeusz szerelmére! Ki tudja, hol lehet!

– Phobosz valami vadakat emlegetett – méltáztam el. – Icipici vadakat.

– Állatkert?

Bólintottam. A víz túloldalán lévő állatkert talán Brooklynban lehetett, vagy... egy nehezebben megközelíthető helyen, ahol *icipici* vadak élnek. Valahol, ahol senkinek sem jutna eszébe harci szekerek után kutatni.

– Staten Island – mondtam. – Van ott egy kis állatkert.

– Elképzelhető – felelte Clarisse. – Phobosz és Deimosz pont az ilyen eldugott helyeket szereti. De ha tévedünk...

– Arra nincs idő.

A Times Square-nél szálltunk le a metróról, hogy az 1-es busszal menjünk tovább a belváros és a kompikötő felé.

Fél négykor szálltunk fel a Staten Island-i kompra egy csomó turistával együtt, akik a felső fedélzet korlátjánál nyomorogva fotózták a Szabadság-szobrot.

– Az anyukájáról mintázta – mondtam a szobrot bámulva.

Clarisse értetlenül nézett rám.

– Kicsoda?

– Bartholdi – feleltem. – A fazon, aki a Szabadság-szobrot készítette. Athéné fia volt, és így örököltette meg az anyját. Annabeth legalábbis így mesélte.

Clarisse a szemét forgatta. Annabeth a barátnőm, az építészet és a műemlékek tudora. Néha rám is ragad valami a nagy okosságaiból.

– Érdektelen – jelentette ki Clarisse. – Ha nem segít a harcban, akkor érdektelen információ.

Ellenkezni akartam, ám ebben a pillanatban a komp nagyot zökkent, mintha sziklának ütközött volna. A turisták halomra dőltek. Clarisse meg én a hajóorrba rohantunk. A víz sebesen örvénylett alattunk. Aztán egy tengeri kígyó feje bukkant elő a habok közül.

A szörny legalább akkora volt, mint maga a komp. Szürkészöld színű, krokodilszerű fejjel és borotvaéles fogakkal. A szaga pedig... hát, kajakra olyan volt, mint bárminek, ami a New York-i kikötő fenekéről származik. Egy zömök csávó ült a nyakában, a testét fekete görög páncél fedte. Rusnya sebhelyek borították az arcát, és egy dárdát tartott a kezében.

– Deimosz! – kiáltotta Clarisse.

– Szia, hugi! – A srác mosolya majdnem olyan démoni volt, mint a kígyóé. – Akarsz játszani?

A szörny elbődült. A turisták sikoltozva spricceltek szét. Nem tudom, mit láttak. A Köd általában nem engedi, hogy a halandók a maguk valójában lássák a szörnyeket, az emberek azonban így is halálra rémültek.

– Hagyd őket! – ordítottam.

– Különben mi lesz, istenfiú? – gúnyolódott Deimosz. – A bátyám szerint jó nagy csíra vagy! Különben is, imádom a rettegést. Az éltet!

Fejjel a kompnak vezette a tengeri kígyót, ami hátra-lökte a hajót. Megszólaltak a szirénák. Az utasok egymást taposva próbáltak elmenekülni. Deimosz jóízűen nevetett.

– Na, jó! – mordultam fel. – Ugorj, Clarisse!

– Mi?

– Kapaszkodj a nyakamba! Megyünk egy kört.

Clarisse nem tiltakozott. Megragadta a kezemet, én meg beszámoltam:

– Egy, kettő, három, ÉS!

A felső fedélzetről egyenesen az öbölbe ugrottunk, de csak egy másodpercre merültünk a víz alá. Éreztem, hogy átjár az óceán ereje. A pusztá akaraterőmmel akkora örvényt kavartam, hogy végül egy tízméteres vízszög tetején robbantunk ki a vízből. Egyenesen a szörny felé kormányoztam magunkat.

– Le tudod teperni Deimoszt? – kiáltottam oda Clarisse-nak.

– Rajta vagyok! – válaszolta. – Csak vigyél közelebb!

Feltartóztathatatlanul robogtunk a kígyó felé. Amikor a szörny ránk vicsorgott, félrerántottam a víztölcsért, és Clarisse elrugaszkodott. Egyenesen Deimosznak ütközött, és mind a ketten a tengerbe zuhantak.

A tengeri kígyó üldözőbe vett. Gyorsan felé fordítottam a víztölcsért, aztán minden erőmet összeszedve még magasabbra emeltem.

BUMM!

Negyvenezer liter sós víz zúdult a szörny nyakába. Átugrottam a feje fölött, aztán előrántottam Árapályt, és teljes erőmből lesújtottam a lény nyakára. A szörny felüvöltött. Zöld vér spriccelt a sebből, és a kígyót elnyelték a hullámok.

A víz alá merültem, és néztem, ahogy a szörny kimenekül a nyílt tengerre. Ez a jó a tengeri kígyókban: ha az orrukra koppintasz, azonnal visszavonulót fújnak.

Clarisse fújtatva-köhécselve bukkant fel a víz alól. Melléúsztam, és megmarkoltam a ruháját.

– Elkaptad Deimoszt? – kérdeztem.

Clarisse a fejét rázta.

– Gyáva kukac! Lebirkóztam, aztán felszívódtam. De biztosan találkozunk még vele. És Phobosszal is.

A turisták úgy rohagáltak körbe-körbe, mint a mérgezett egerek, de senki sem sérült meg. A hajó is egyben volt. Úgy döntöttem, ideje továbbállnunk. Megmarkoltam

Clarisse karját, és megparancsoltam a hullámoknak, hogy vigyenek el minket Staten Islandre.

Nyugaton a nap már lemenőben volt Jersey partjai fölött. Sietnünk kellett.

Nem voltam ismerős Staten Islanden, ami így első látásra sokkal nagyobbnak hatott, mint képzeltem, ráadásul nem éppen gyaloglásra tervezték. Az utcák összevissza kanyarogtak, és minden út hegynek felfelé vezetett. Én száraz maradtam (sosem leszek vizes az óceánban, csak ha direkt azt akarom), Clarisse azonban csuromvizes volt, és nyálkás lábnyomokat hagyott a járdán, merthogy egy sófőr sem engedett fel a buszára.

– Sosem érünk oda – sóhajtozott.

– Fel a fejfel!

Próbáltam vidám hangot megütöni, de már én sem bíztam a sikerben. Tudtam, hogy erősítés nélkül esélyünk sincs. Két félisten nem sokra megy két másodrendű istennel szemben. Fogalmam sem volt, mi lesz, ha megtaláljuk Phoboszt és Deimoszt. Folyton Phobosz szavai jártak a fejemben: *Hát te, Percy Jackson? Te mitől félsz? Nyugi, úgyis kiderítem!*

Miután elvonszoltuk magunkat a sziget közepéig a külvárosi házak, a templomok meg egy McDonald's mellett, végre megláttuk a táblát, amin az állt: ÁLLATKERT. Befordultunk a sarkon, és végimentünk a féloldalt fákkal szegélyezett kanyargós utcán, ami a főbejárathoz vezetett.

A pénztárosnő gyanakvóan mért végig minket, de, hála az isteneknek, ki tudtam fizetni a belépőjegyet.

Épp csak megkerültük a hüllőházat, amikor Clarisse megtorpant.

– Ott van!

A négy fekete ló vontatta nagy arany-vörös szekér az állatsimogató és a tengeri vidrák tava közötti

keresztelkedésben állt. A díszítése elképesztő műgondról árulkodott. Gyönyörű lett volna, ha a képek nem kínhalt embereket ábrázoltak volna. A lovak orrlyukából lángnyelvek csaptak ki.

A babakocsis családok úgy grasszáltak a szekér mellett, mintha az nem is létezne. Itt nagyon sűrű lehetett a Kőd, mert a szekér egyetlen álcája egy kézzel írt papírlap volt, amit az egyik ló szügyére ragasztottak: ÁLLATKERTI FOGAT.

– Hol lehet Phobosz és Deimosz? – morogta Clarisse, és kivonta a kardját.

A színüket sem láttam, de nyilván így akartak csapdába csalni minket.

Inkább a lovakra koncentráltam. Általában szót értek a lovakkal, hiszen apám teremtette őket. Azt mondtam nekik: *Hé! Szép tűzokádó lovak! Gyertek ide!*

Az egyik ló megvetően nyerített fel. Igen, pontosan értettem, mit mondott. Olyan nevekkel illetett, amiket inkább nem ismételnék meg.

– Megpróbálok felülni a bakra – mondta Clarisse. – A lovak ismernek. Fedezz!

– Jó.

Hirtelen nem tudtam, hogyan fedezhetném Clarisse-t az egy szál kardommal, de azért igyekeztem résen lenni, miközben megközelítette a szekeret. Lábujjhegyen megkerülte a lovakat.

Hirtelen lefagyott. Egy anyuka haladt el mellette a hároméves kislányával. A kislány felkiáltott:

– Ég a póni!

– Ne butáskodj, Jessie! – mondta kábán az anyuka. – Ez egy állatkerti lovas fogat.

A kislány hiába ellenkezett, az anyukája kézen fogta, és magával ráncigálta. Clarisse odaért a szekérhez. A keze mindössze tizenöt centire volt a korláttól, amikor a lovak

nyerítve felágaskodtak, és tüzet okádtak. Phobosz és Deimosz jelent meg a szekéren, ezúttal mindkettejük testét koromfekete harci páncél borította. Phobosz elvigyorodott, a szeme vörösen izzott. Innen közlről Deimosz sebhelyes arca még förtelmesebbnek tűnt, mint egyébként.

– Indul a vadászat! – kurjantotta Phobosz.

Clarisse hanyatt esett, amikor Phobosz a lovak közé csapott, és egyenesen felém robogott a szekérral.

Szívesen mondanám, hogy hősieen ellenálltam, például a pusztá kardommal tartóztattam fel a tomboló, tűzokádó lovakat. De férfiasan bevallom: elfutottam. Átugrottam egy szemeteskukát meg egy kerítést, de esélyem sem volt a szekér ellen. Áttörte a kerítést, és mindent letarolt, ami az útjába került.

– Percy, vigyázz! – kiabálta Clarisse, mintha magamtól nem jöttem volna rá, mi van.

A vidrakifutó közepén lévő sziklaszigeten értem földet. Kivarázsoltam a vizet a tavacskából, és a vízsugarat a lovak felé irányítottam, így átmenetileg eloltottam a lángokat, és összezavartam az állatokat. A vidrák nem örültek nekem. Mérgesen fütyögtek és kurjongattak, úgyhogy jobbnak láttam, ha gyorsan eltűnök a szigetről, még mielőtt a zakkant víziemlősök is üldözőbe vesznek.

Futásnak eredtem, miközben Phobosz káromkodva próbálta megzabolázni a lovait. Clarisse megragadta az alkalmat, és Deimosz hátára ugrott, amikor az felemelte a dárdáját. A testvérek együtt bucskáztak le a meglódló szekérről.

Hallottam, hogy Deimosz és Clarisse karddal esik egymásnak, de megrémülni sem maradt időm, mert Phobosz már megint a nyomomban volt. Az akvárium felé rohantam, miközben a szekér közvetlenül mögöttem robogott.

– Hé, Percy! – gúnyolódott Phobosz. – Van egy meglepetésem!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hátrapillantottam, és láttam, hogy a szekér elolvad, az acéllá változó lovak pedig összetapadnak, akár a szétlapított gyurmafigurák. A szekér lánctalpakkal, lövegtoronnyal és egy hosszú ágyúcsővel felszerelt fekete fémdobozzá változott. Egy tank. Felismertem a beadandómból, amit töriórára kellett készítenem. Phobosz egy második világháborús páncélos tetejéről vigyorgott rám.

– Itt repül a kismadár! – kiáltotta.

Amikor az ágyú elsült, oldalra vetődtem.

BUMMMM! A felrobbanó szuvenírbódéból plüssállatok, műanyag poharak és eldobható fényképezőgépek spricceltek szanaszét. Miközben Phobosz felém fordította az ágyúcsövet, felpattantam, és beugrottam az akvárium ajtaján.

Azt akartam, hogy víz vegyen körül. Attól mindig erőre kaptam. Emellett abban bíztam, hogy Phobosz talán nem fér be az ajtón a szekérrel. Persze ha felrobbantja a bejáratot, akkor fújhatom...

Keresztülrohantam a tartályokkal teli, furcsa kék fényben úszó termeken. A tintahalak, a bohóchalak és az angolnák mind engem bámultak, amikor elszáguldottam előttük. Szinte hallottam, mi jár a pici kis fejükben: *A tengeristen fia! A tengeristen fia!* Jó érzés, hogy a tintahalak így felnéznek rám.

Az akvárium túlsó végéhez érve megálltam, és fülelni kezdtem. Semmit sem hallottam. Aztán... *Brumm, brumm!* Motorbőgésre lettem figyelmes.

Majdnem lehidaltam, amikor Phobosz egy Harley Davidsonon robogott be az akváriumba. Valahol már láttam ezt a motort: a fekete, lángokkal díszített kasznit, a puskatartókat, a bőrülést, ami mintha emberi bőrből készült volna. Ezen a motoron ült Árész, amikor először találkoztam vele; nem is gondoltam volna, hogy ez is a harci szekere, csak más alakban.